



La disputa de Sevilla

"És molt simple: si deixàvem d'existir, ells deixarien de patir. Si desapareixen els regnes de taifes, es restaura la grandesa del Califat."

He passat quatre dies a Sevilla, convidat a participar en una curiosa festa que es deia XIV Internacional James Joyce Symposium, la qual com és natural se celebra en la setmana que inclou el dia de Sant Leopold Bloom, Bloomsday, 16 de juny. Per commemorar el sant patró del gremi (els joyceans, o joycians, són més que un gremi: una religió, un orde, una professió com l'egiptologia o l'enigmística) els organitzadors porten la concurrència intercontinental a sopar una paella en el marc incomparable d'un *cortijo* local. Sembla que als americans els va agradar moltíssim: mal senyal.

L'avió, quan s'acosta a Sevilla, passa per damunt de camps i més camps, rostolls i oliveres, per damunt de pobles blancs, terres ermes, i no res, vull dir cap escampada suburbana coberta d'indústries i de magatzems, com a València i a Barcelona. L'aeroport, això sí, és immens, quatre o cinc vegades com el de Manises, enormes corredors de marbre per on no passa ningú, sales d'embarcament desertes, *halls* solitaris: som l'únic vol que arriba i no n'hi ha cap que es prepare per eixir. Vinc amb la imatge de l'aeroport de València, que comparat amb aquest és ridículament petit i insuportablement congestionat. Després, cap a la ciutat amb taxi, les infinites autopistes van igualment buides. Recorde el *by-pass* de València, on circules a vuitanta per hora respirant fum de camions. I després, passejant pels carrers de Sevilla, tot és endreçat, polit, restaurat, pintat i monumentalitzat. I recorde el barri del Carme, del Mercat, de Velluters, mitja ciutat vella de València en ruïnes i mitja de Barcelona encrostonada i de color de fum. Caldrà emprar una paraula nova, "sevillanitzar" o "sevillificar", per descriure la meravella de restauració total (qui pagava?) que han fet en aquesta ciutat. Quant al que han deixat fer a València, ja té nom: es diu "beirutització", o "beirutificació" d'una ciutat. Això sí: la gent, a Sevilla, no està contenta, no paren de queixar-se, taxistes, cambriers i conversadors eventuais: no hi ha faena (de què han servit, passats dos anys, tants milions i bilions?), tot és molt bonic, gloriós, però no hi ha un duro, no hi ha empreses (per què no en feu? dic jo: no ho entenen), i "si l'Expo se l'hagueren quedada els catalans", diu un taxista, "ara funcionaria i guanyaria diners, no estaria mig morta i mig tancada". Potser.

Després d'explicar una novel·la meua davant d'una escassa concurrència de joyciòlegs o simples joyceans eventuais, anem a dinar a

un restaurant del Parque de María Luisa (allà on Primo de Rivera, que també era andalús, els va fer la primera Expo als sevillans), i en una taula ens trobem Joaquim Mallafrè, Ricard Salvat, Martí Solivella, un servidor, i Julián Lago, joycista eminent, autor d'una bona novel·la que es diu *Larva* i, pel que veig, aspirant al mandarinat literari. A penes servit el vi blanc, arranca en sec: "El gran problema de la cultura espanyola són els regnes de taifes". Els altres ens mirem: què diu? "Sí", continua, "es dispersen les energies, i cada autonomia protegeix i paga els seus autors, és un desastre, un escàndol". Però què li passa: ell és galleg i viu a Madrid, per què no calla? "Qui no pot ser famós a nivell nacional (*nacional*, és clar) es busca la fama a nivell autonòmic o provincial, és una vergonya". Els altres tres ens mirem: aquest espanyol ens està insultant, i ni tan sols se n'adona. Continua encara: "Els escriptors autonòmics (deu voler dir en català, basc, galleg, mallorquí, valencià, bable...) tenen promoció assegurada, premis, protecció...". Ai, que dic jo, quina pena tan gran deu ser escriure a Madrid i en espanyol! I a les postres encara anava pel provincianisme, localisme, regionalisme i altres desgràcies que afecten mortalment, pensa ell (pensa?) la coherència i poder de la cultura espanyola, d'Espanya mateixa. Els nostres arguments, davant de tan mortal perill, són mal escoltats i de poc efecte. Sembla, pel que he sentit, que *ells* (la cultura espanyola, Espanya) tenen un *problema*, i que aquest problema som *nosaltres*. És molt simple: si deixàvem d'existir, ells deixarien de patir. Si desapareixen els regnes de taifes, es restaura la grandesa del Califat. Ni un instant pensen que, per *nosaltres* potser el problema son *ells*: mai no imaginaran que pugua valdre una perspectiva diferent de la seua. Etcètera. I qui diu tot això (que he reproduït amb paraules poc exactes) és un home intel·ligent, diries que liberal, comprensiu: som un problema, però ens perdona la vida. Després d'haver contemplat Sevilla sevillificada, recordant València beirutificada, la disputa em produïa una profunda i molt joyciana mala llet.

Joan F. Mira